

Cesta za Ježiškom

(Martina Polohová)

Vianočné predstavenie pre deti od cca 5 do 12 rokov.

Na scéne je kulisa – zámok a po bokoch stoja sluhovia – stráže. Zaznie hudba a do toho sa ozve rozprávač.

R: Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden kráľovský palác. A ako to už v kráľovských palácoch býva, aj v tomto našom žil kráľ, kráľovná a ich dve deti – princezná Eunika a princ Jonatán.

Otvorí sa kulisa – zámok, za kulisou sedia deti na zemi na koberčeku a hrajú šach. Okolo nich behajú dvaja služobníci a zobia, prinesú stromček...

R: V kráľovskom paláci bolo všetko hore nohami. Blížil sa totiž najkrajší sviatok roka - Vianoce a Vianoce v našom zámku boli vždy krásne a honosné. Služobníci pobehovali sem a tam, upratovali, varili, piekli a zdobili, čo sa len dalo.

Eunika a Jonatán hrajú šach. Zrazu sa Eunika zasníva. Jonatán ňou mykne.

J: Eunika, ideš. Si na rade.

Eunika si povzdychne a namiesto hrania hovorí:

E: Ach, Jonatán. Pozri sa, aké je to všetko krásne. Ja mám tak veľmi rada Vianoce. Som zvedavá, aké dary nám Ježiško donesie tento rok pod stromček.

J: *(posmešne)* Prosím ťa, nehovor mi, že ešte veríš na Ježiška. To snáď nie je pravda. Naozaj si taká hlúpa? Na Ježiška veria akurát tak malé deti. A aj to len z poddaných rodín. Prosím ťa, preber sa. Žiadny Ježiško neexistuje. Dary pod stromčekom máme od našich kráľovských rodičov.

E: Ako si môžeš byť taký istý? Možno je to všetko inak...

V tom k deťom prichádzajú na návštevu ich kamaráti – Daniel a Debora. Sluhovia ich vovedú.

S: Vaše kráľovské výsosti majú návštevu.

Deti im vyskočia oproti.

D a D: Dobrý deň.

J a E: Ahojte.

J: Daniel. Ako dobre, že si prišiel. Zahráš si so mnou šach? Lebo moja vznešená sestra ako obvykle začala snívať.

Daniel: Samozrejme, rád.

Deborka: A o čom snívaš, princezná?

J: O Ježiškovi. Neuveríte. Moja sestra verí v Ježiška.

E: Vysmievaj sa mi, koľko chceš. Som si istá, že nemáš pravdu. Ježiško musí existovať. Prečo by sa o ňom potom toľko hovorilo?

Dan: Kto vie, ako to je. O Ježiškovi sa naozaj veľa hovorí. Ale možno je to jednoducho vianočný príbeh, vianočná rozprávka, ktorú každý pozná.

Deb: Ale veď... Veď sa o ňom hovorí v kostoloch. Myslíte si, že pán farár klame?

Dan: To nie, neklame. Ja vlastne neviem.

J: Ale čo... Ved' je to jasné. Ježiš niekedy možno existoval, preto sa o ňom hovorí. Hovoril ľuďom, ako majú žiť, a v kostole sa to učíme. Ale to, že existuje teraz, je hlúposť. Ako by mohol niekto tak dlho existovať?

E: Mohol by, ak by za tým bolo nejaké tajomstvo.

J: Och, prestaň už, prosím ťa.

Deb: Aké tajomstvo myslíš, Eunika?

E: Ja neviem, ale som si istá, že za tým nejaké tajomstvo bude. Viete, včera sa mi sníval sen...

J: Ach, tie tvoje sny!

Deb: Počkaj, ja chcem počuť.

Dan: No?

E: Snívalo sa mi, že som sa dostala do zázračnej krajiny. Bola podobná našej, a pritom celkom iná. Prekrásna. Všetko tam žilo, tancovalo a spievalo. A potom som tam stretla Ježiša.

Deb: A ako vyzeral?

E: Práveže nijako. Nevidela som ho, chcela som ho vidieť, ale nevidela. Len som vedela, že tam bol. A teraz, teraz ho chcem nájsť.

J,Dan: Koho?

E: Ježiša.

J: Ako ho, prosím ťa, chceš nájsť?

E: Neviem, ale skúsím to.

Eunika vstáva a napráva si šaty.

Deb: Eunika, kam chceš ísť?

E: No, hľadať Ježiška.

J: Žiadneho nenájdeš. Neexistuje.

Dan: A ak áno, nie na tomto svete.

E: Tak pohľadám ten iný svet – ten z môjho sna. Kabátik, prosím!

Deb: Eunika, si si istá?

Eunika sa usmeje a prikývne. Sluhovia (stráže) jej prehodia cez plece kabátik (najlepšie s kapucňou a kapucňu na hlavu), Eunika vyjde zo zámku a sluhovia zatiahnu záves. Zaznie hudba, sluhovia a chlapci odídu, v prípade možnosti by sa teraz mohli vymeniť kulisy hradu za zimnú prírodu. Eunika spieva / recituje:

Pieseň upravená len pre potrebu tohto scénara.

Tak, ako biely sneh tíško prikrýva zem,
tu niekde vo vnútri ja cítim to a viem,
že ty si, že ty si, že si naozaj.
Že Vianoce ukrývajú sa taj.

Tak, ako slniečko vie vzkriesiť mŕtvu zem,
tu niekde vo vnútri, ja cítim to a viem,
že ty si, že ty si, že si naozaj,
že Vianoce ukrývajú taj,
veľký taj,
že Vianoce ukrývajú taj.

Eunika dospieva. Šúcha si ruky od zimy a kráča.

E: Nájdem ho. Musím ho nájsť. Aj keby som mala dôjsť až na kraj sveta. Som si istá, že Ježiško existuje. Nevrátim sa, kým nebudem mať dôkazy, že je.

Eunika kráča, do toho ticho hrá hudba. Pomaly zchádza zo scény. Chvilu iba hrá hudba. Všade je ticho. Zrazu, náhle a vyplašene sa na scéne objaví Jonatán v kabátiku. Rozhliada sa na všetky strany.

J: Eunikáá..

Kam len mohlo to dievča odísť. Je už preč celé štyri hodiny. Keď na to rodičia prídu, ja budem mať problémy. Eunikáá! Eunikáá!

Eunika vybehne na scénu, akoby Jonatánovi oproti.

E: Jonatán? Čo ty tu robíš?

Jonatán pribehne k nej.

J: Kde si bola? Pod' rýchlo domov! Ved' sa úplne stratíš. (*táhá ju za ruku*)

E: Nie, nechaj ma. Pod', niečo som našla. Ukážem ti to.

J: Čo také si mohla nájsť?

E: Ved' pod'!

Podídu trochu ďalej. Na scéne je po celý čas zamaskovaný tunel, rozprávkovovo vyzdobený.

E: Jonatán, pozri! Tunel.

J: Čo je to za tunel?

E: Iný. Ten, ktorý hľadám. To je tunel do krajiny z môjho sna. Do krajiny, kde nájdeme Ježiška.

J: Prestaň už, prosím ťa. Tento tunel nás môže priviesť akurát niekam do jaskyne. A môže nás tam zasypať sneh. Alebo tam možno spí medveď.

E: Nie, ja som tam už bola, keď si kričal. Pod', uvidíš.

J: Nejdem, a ty tiež nikam nejdeš! (*táhá ju*)

E: Ja idem. (*vytrhne sa*)

Eunika vchádza do tunela.

J: Eunika, prestaň. Pod' naspäť! Prestaň s tým!

E: (*kričí z tunela*) Nemusíš ísť so mnou, ak nechceš.

J: (*kričí do tunela*) To si buď istá, že nepôjdem! Nie som blázon!

O chvíľu.

J: Eunikáá, vráť sa!

Eunika zostane v tuneli. Jonatán chodí okolo tunela a ešte na ňu kričí. Do toho zaznie hudba a Jonatán recituje / spieva.

Neverím, že existuje niečo,
niečo viac ako to, čo tu mám,
neverím, že rozprávky sú múdre,

neverím, a veru nie som sám...

Neverím, že Vianoce sú sviatkom,
ktorý v sebe skrýva tajomstvá,
neverím na anjelov a škriatkov,
neverím, a veru nie som sám...

Ježiško je predsa iba bájka,
nebol ako nebol Dedo mráz,
a ak to tak nie je potom, prosím,
presvedčte ma o tom, niekto z vás...

Jonatán dospieva. Šúcha si ruky od zimy a znovu podíde k tunelu. Zavolá na Euniku. Je ticho.

J: *(pozrie sa na publikum)* To dievča tam vošlo. Ak sa vrátim domov, naši kráľovskí rodičia potrestajú mňa. Okrem toho, čo ak sa jej niečo stane? Och, čo mám robiť, čo len mám robiť?

Chvíľu rozmýšľa, poobzerá sa okolo seba a potom rýchlo vojde do tunela.

Zaznie hudba – melódia piesne motýľov. Počas hudby sa dajú preč kulisy tunela. Na scéne sa objaví zelená príroda. Do kúta sa dá strom s jablkami. Jedno je pozlátené. Eunika a Jonatán zídu zo scény alebo (ak sa dá, schovajú sa niekde vzadu).

Na scénu vyjdú štyri rozprávkovovo farebné motýle. Hrajú sa, naháňajú, tancujú. Prichádza Eunika. Obzerá si ich a zostane chvíľu stáť. Potom sa osmelí. Podíde bližšie. Prvý motýľ si ju všimne a tanečným krokom k nej podíde.

M1: Ahoj, princezná Eunika. Vitaj v krajine zázrakov.

E: Čo, čo si to povedal? Naozaj som v krajine zázrakov? A ako vieš, ako sa volám?

M1: V krajine zázrakov je všetko možné. Vieme aj to, čo si myslíš, že sa vedieť nedá.

E: Ach, a kto ste vlastne? Vyzeráte ako krásne motýlinky, ale motýle... motýle predsa nerozprávajú..

M2: V krajine zázrakov rozprávajú aj motýle, princezná.

M3: Joj, a nielen motýle. Rozpráva tu aj slnko, vietor aj dážď.

M4: A dokonca vtáky, stromy, kvety a všetky zvieratká.

M2: Skús počúvať, princezná.

Zaznie hudba a motýle po jednom recitujú / spievajú:

Sme motýle, motýle zázračného kraja.

Sme motýle, každý tu o nás vie.

Sme motýle, a hoci sme len traja,
povieme vám, čo vám nik nepovie.

Vy ľudia, vy si myslíte, že viete,
že viete všetko, všetko na svete.

A pritom je tu toľko veľa vecí,
čo vôbec, vôbec, vôbec neviete.

Len pozrite sa, pozrite sa na nás,

sme motýliky, ktoré hovoria,
no ľudia, tí sú takí strašne zvláštni,
že aj keď vidia, aj tak neveria.

Sme motýle, motýle zázračného kraja,
sme motýle, každý tu o nás vie.
Sme motýle a hoci sme len traja,
povieme vám, čo vám nik nepovie.

Poslednú strofu môžu spievať ešte raz, tak, že sa chytia za ruky a Eunika sa k nim môže pridať. Počas spevu sa k nim priblíži Jonatán. Keď dospievajú, Eunika si ho všimne.

E: Aha, Jonatán. Aj ty si tu? Prišiel si za mnou?

J: (celý ohromený) A toto sú kto?

M3: Sme motýle zo sveta zázrakov.

J: Ja, počul som vašu pieseň. Bola krásna. Tuším som sa naozaj dostal do zázračného sveta.

E: Veru, Jonatán. Sme vo svete zázrakov. Tu sa určite dozvieme, či Ježiško existuje.

J: Ach, zasa s tým začínaš...

M4: Ježiško?

M1: Poďte, ukážeme vám cestu za Ježiškom.

E: Vy ho poznáte?

M2: Pravdaže. Ale zdá sa mi, že to pre jedného z vás nebude ľahká cesta.

E a J: Ako?

M3: No, totiž, Ježiška je možné nájsť, iba ak v srdci viete, že existuje.

M4: Alebo to aspoň chcete vedieť?

M1: Poďte s nami.

Idú. Hrá hudba – melódia nesledujúcej piesne. K deťom sa zrazu pridajú víly, motýle im kývajú a odlietajú. Víly a deti tancujú, víly spievajú, stredná víla môže recitovať do hudby.

Ja som víla maličká,
tralalalalala,
ako jasná hviezdica,
tralalalalala.

Pán Ježiš, môj slávny kráľ,
do uška mi pošepkal,
aby som vám ukázala
cestu za ním, tralalala.

Keď si práve nespievam,
tralalalalala,
tak sa aspoň usmievam,
tralalalalala.

Voniam krásne kvetinky,
hladkám zvonček malinký,
teším sa a tancujem,
že je krásny každý deň.

Vílou byť je ako sen,
tralalalalala,
s pesničkami spím aj bdiem,
tralalalala.

Pán Ježiš nám radosť dal,
nechcem mať viac smutnú tvár
ako dáky Popolvár,
tralalalalala.

E: Kto ste?

V1: Sme víly. Ja som víla Lesanka. Toto je víla Kvetinka a toto je víla Jesienka.

V2: Vieme, koho hľadáte. Máme pre vás odkaz. Ježiša nájdete, ak odtrhnete pozlátené jablko zo stromu neďaleko odtiaľto a prejdete s ním cez neviditeľnú stenu.

V3: Dovidenia. A dajte si pozor. Nie je to jednoduchá úloha.

V1: Šťastnú cestu za kráľom sveta zázrakov.

V1,2,3: Šťastnú cestu za kráľom.

Hudba ďalej hrá, víly odchádzajú tanečným krokom.

E: Kráľ? Ježiško je kráľ?

J: To som nevedel. Na vianočných obrázkoch je nakreslený ako dieťaťko v maštaľke.

E: Ach, možno už vyrástol.

J: Možno, veď iste. Áno, veď jasné. Veď v kostole pán farár hovorí, ako všetkých učil a... Ale potom zomrel. Pamätáš sa, Eunika? On zomrel. Veď v kostole je kríž, na ktorom Ježiš zomrel. Jasné, teraz si spomínam. On už nežije. Nenájdeme ho.

E: Ale veď ho tu poznajú, Jonatán. Musí žiť. Pozri. Tu je ten strom. Aha, a tam je pozlátené jablko. Vylezieš naň?

J: Jasné. Pre mladého princa to nie je žiadny problém.

Jonatán vyskočí na stoličku zabalenú do hnedej látky. Odtrhne jablko a zoskočí.

J: Mám ho.

Spoza stromu zrazu vylezie líška (lišiak) a milým hlasom sa prihovori.

L: Ach, šikovný princ. Nikto doteraz nedokázal vyliezť na tento strom a odtrhnúť jablko. Si najšikovnejší princ na svete. A teraz aj najbohatší. To jablko má totiž obrovskú cenu.

J: Obrovskú cenu?

L: Áno. Ak si ho donesieš do svojho sveta, staneš sa nielen kráľom nad kráľovstvom svojho otca, ale kráľom celého sveta. Bude ti patriť všetko, po čom len zatúžiš. Popremýšľaj. Ak ho hodíš do studne, nikdy ho už nebudeš mať.

Jonatán stojí s jablkom v ruke zarazený. Eunika k nemu priskočí.

E: Jonatán, daj mi ho. Ja chcem nájsť Ježiša. Chcem ho spoznať. Nesmieš si to jablko nechať. Líška iste klame.

Líška zaliečavo.

L: Neklamem. Naozaj neklamem. Porozmýšľaj, vznešený princ Jonatán. Rozmýšľaj, čo je pre teba lepšie.

Jonatán schmatne jablko. Eunike ho nedá.

J: Nedám ti ho. Prestaň. Ja som ho odtrhol, je moje.

E: Nikdy by si ho neodtrhol, keby som ťa sem neprivedla. Si tu len kvôli mne. A sme tu preto, aby sme zistili, či existuje Ježiško. Daj mi to jablko.

Strhne sa bitka.

Zaburáca hudba a líška spieva (recituje):

Som líška, rozprávková líška,
mám rada slová klamlivé.
A darí sa mi oklamať vždy znova,
hoc o mne už vraj každý vie.

Som líška, rozprávkovo krásna,
a žiadna báseň nezvládne
opísať moju nekonečnú múdrosť,
ktorou vždy všetkých dostanem.

Som líška a líška je vždy taká,
vravím aj to, čo netreba.
A potom už len prešibane čakám,
ktože na moju radu dá...

Doznie hudba, Eunika vytrhne jablko Jonatánovi a rozbehne sa. Jonatán ju predbehne, chce jej zatarasiť cestu, ale zrazu akože narazí do niečoho tvrdého. Odrazí ho to do Euniky. Obaja spadnú.

J: Au, čo je to? Do čoho som narazil? Nič nevidím.

E: Jonatán, pozri! Pozri sa!!

J: Čo? Čo vidíš?

E: Ved' aha! Za tou stenou. Je tam vznešený palác..... a teraz maštal'ka.... a znovu palác...

J: Čo to táraš.... Aká stena, aký palác...

Eunika žiari. Zaznie hudba. Eunika už nič nevraví. S jablkom vykročí vpred a ide. Prechádza cez neviditeľnú stenu. Jonatán sa vyberie za Eunikou, ale znovu iba narazí.

J: Au, Eunika, počkaj.. Au, Eunika.

Šúcha si čelo a je mu do plaču. Eunika ho nevníma. Hrá hudba a ona schádza zo scény. Na scéne je už iba Jonatán.

Hlas: Jonatán, skús veriť v zázraky. Skús veriť, že je aj niečo viac, ako to, čo si sa naučil, čo vidíš a čoho sa dotýkaš. Uver, že rozprávkové nemusí byť vymyslené.

J: Kto si? Ako mám tomu uveriť?

Hlas: Dovoľ svojmu srdcu, aby prehovorilo.

Hudba zosilnie. Jonatán sa trochu hnevá. Chodí nahnevane. Potom sa pozrie smerom, ktorým odišla. Pokúsi sa prejsť, nedá sa.

Hlas: Takto to nepôjde, Jonatán. Takto nie. Mňa nájde len ten, kto ma nájsť chce. Len úprimná túžba ťa privedie až ku mne. Nič iné, malý princ. Nič iné.

J: Ale veď chcem. Chcem predsa. Chcem vedieť, či mala Eunika pravdu.

Hlas: To nestačí.

J: Nestačí? Prečo nestačí?

Je ticho. Iba hrá hudba. Jonatán si sadne a rozmýšľa. Tancujú okolo neho. Zaznie evanjelizačná pieseň, ktorú spieva niekto starší.

Na bránu nebeskú klopem (alebo inú pieseň)

Hudba sa trošku utíši, ale ďalej hrá. Jonatán sa pomaly postaví.

J: Áno, prosím, chcel by som ťa spoznať, kráľ... Kráľ všetkých kráľov. Kráľ väčší než môj otec. Kráľ väčší než budem kedykoľvek ja. Najvyšší kráľ. Prosím, dovoľ mi to.

Jonatán sa díva smerom, kam odišla Eunika. Postupne sa mu rozžiari tvár. Usmeje sa a Eunika vyjde na pódium. Chytí ho za ruku.

E: Tak už veríš, že existuje?

J: Verím.

E: Ale možno ti to nikto neuverí, keď o tom budeš rozprávať. Vidí ho totiž len málokto.

J: Áno. Ale ja ho vidím.

Na scénu vyjdú motýle, víly, liška a Deborka s Danielom. Zaradia sa a všetci spolu spievajú pieseň:

Bib-bam raduje sa zvon

Bim bam raduje sa zvon
a víta príchod Kráľa,
poďme spievať ako on,
nech zneje Bohu chvála.

Haleluja 8x
Nech zneje Bohu chvála.

Krajšej zvesti veru niet,
než táto vzácna správa,

Boh tak veľmi ľúbi svet,
že spasenie mu dáva.

Haleluja 8x
že spasenie mu dáva.

Deb: Takže ste prišli na to, že Ježiš naozaj existuje..

Dan: A že to nie je malé bábätko, ale Kráľ.

J: Áno, Kráľ. Kráľ väčší ako náš kráľovský otec.

E: Je to kráľ všetkých kráľov. Je to Boh, ktorý sa stal človekom, a volal sa Ježiš. A na Vianoce, na Vianoce oslavuje celý svet jeho narodeniny.

J: Uf, a predstavte si, jeho narodeniny oslavujú dokonca aj tí ľudia, ktorí v neho vôbec neveria.

Všetky deti sa uklonia a zídu zo scény. Zrazu však jeden motýlik vybehne naspäť.

Líška: Počkajte, počkajte, toto ešte nemôže byť koniec. Ved' nevieme, ako je to s tými vianočnými darčekom...

vybehne aj motýlik!

M1: To je pravda. Ako je to vlastne?

Vybehne víla!

V1: Žeby nám naozaj nosil darčeky pod stromček Pán Ježiš? Žeby nám dával darčeky na svoje vlastné narodeniny?

Na scénu vyjde Jonatán.

J: To nie, to určite nie.

Daniel.

Dan: Ja som si istý, že darčeky nosia rodičia.

Vyjde Eunika.

E: Viete, ja si myslím, že Kráľ Ježiš nám už dal ten najvzácnejší dar na svete – seba samého.

Postupne vychádzajú ďalší

M2: Ja neviem.

M3: Ani ja nie.

V2: Ja si myslím, že Ježiš chce, aby Vianoce boli najkrajším sviatkom pre každého na svete

V3: ..áno, a preto sa stará o to, aby každý dostal darček.

Deb: A ak vidí, že niekto po niečom veľmi túži, možno to pošušká do uška jeho priateľom alebo rodičom, aby to vedeli a darovali mu práve to, po čom túži.

M4: alebo to možno pošušká do uška vílam a zázračným motýľom... Kto vie?